

תפאורה

חורף מאוחר, צללי עננים אפורים, ממטרים קלים בענת האביב. אביב מאוחר נעוץ בלבי, לא נותן לי מנוח, בדירתך, המכלאה האפורה, בין קירות שמתקלפים כמו ימי שאני מקלפת כדי לחשוף משהו רענן, אולי, שיאפשר לכתוב מילה ליד מילה. "אבא", מילה שהיתה פעם כל כך טובה, אני חושבת והוגה את המילה בקשיים מרובים כשהוא במחיצתך, בא להתיישב אצלי לעת זקנתו המופלגת, בשערי זקנתי הממשמשת וכאה. הוא בקושי גורר את עצמו, כפוף על הליכון, בחלוק מוך אדום ומרושל, מעוטר צווארון משי פרחוני. בימים אפורים צריך לחמם לו מרק ואטריות. והיום אביב מאוחר נעוץ בלבי. לא נותן לי מנוח עד שעלי לנוס... והנה אני כבר ברחוב, בולעת בעיני שלטים של חנויות בעודי ממתינה בתחנת האוטובוס וכל הטובין שלי, זה לא עולה לי כסף. והקו הזה נוסע ונוסע, מוליך אותי בנופים מוכרים שאני כבר לא מזהה, כמה שהדרך מתארכת... אני יורדת בתחנה ליד צלמנייה ישנה וחושבת שזאת תפאורה, תפאורה בתוך ענן של צל. ריבוי האנטנות על הגגות מעיד על ריגול ואני לא מעיזה לזוז כי אחרי מאה צעדים לכל כיוון שהוא יתגלה שמדובר בתפאורה, בהסוואה, ואני אקלע למרכזי ערים לא מוכרות בארצות אויב, בתוך מהומות ההמונים שדורשים זכויות בסיסיות, כמוני, שלא מוצאת את עצמי, ומה יהיה איתי? אני בוכה בקרן הרחוב, מספרת לעוברים ושבים שהלכתי לאיבוד ברחוב דיזנגוף פינת פרג', במקום המוכר לי כל כך שהוסב לתפאורה, עד ששתי בנות שחזותן מרגיעה, האחת אחזת ברצועה של כלב והשנייה בכירון אופניים, נחלצות לעזרתי בעודי מתייבשת. הן קונות מיץ גזר בכתום מלאכותי עז שאני לא מעיזה לטעום. תמונתו של הקדוש המתנוססת מעל הדוכן מחשידה את המקום. "גברת, תעלי בחזרה על האוטובוס ולא תישארי פה עד הלילה". הן מתקשרות מהטלפון הנייד שלי לבעלי לספר לו שאני במצב קשה מאוד. "לא הייתי אמורה לצאת מהבית ובכלל כל שהייתי צריכה לעשות זה לחמם מרק ואטריות. איזה עונש". כשאני מזהה את הנהג מהדרך הלך אני מעיזה לעלות סוף כל סוף על האוטובוס בדרך חזרה. "הלכתי לאיבוד" אני מייבבת ומתייבשת, מביטה בארכיטקטורה המוכרת שהנה תפאורה בלבה. אני צריכה לשמוע את קולו של בעלי שלי בנייד כל זמן שהדרך נמשכת, שהסדקים לא ייבקעו, שהתפאורה לא תתפרק, שלא ימוללו אותי כעלה יבש, אני כל כך צמאה ומר לי בפה. כשאני מזהה אותו ממתין לי בתחנה אני יודעת שהגעתי הביתה, שלא אדרוש עוד זכויות בסיסיות מסוכנות גם אם אביב מאוחר נעוץ בלבי, שלא אעז בזמן הקרוב להתרחק מדלפק השיש במטבח ומהכירה.

*

התאזרי ברכות.
כי שתינו סבליות מלים
עויפות בשיחות קצובות
של מתיחת קצוות
של שרטוט הכדלים.

גם המתנה היא מתח.
מקמטת את הפחד להבעה
רוקעת במחשבה
הוססת
הולכת שולל
אחר המלה השתוקה.
מנסה לא לשחק את הרגש
בכת.

התאזרי ברכות.
כי שתינו צרכניות של שקט
אך שתיקה היא צורה של מרמה

ברור שלעצמי אני ברורה
שחורה על הפ לכן
מנסה לפרוץ את קני המתאר
לחשב בחושניות
אך השניות חולפות
ועדין לא החלפנו
מלה